

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 kwietnia 2018 r.

Sąd Okręgowy w Toruniu, I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Andrzej Westphal

Ławnicy: -----

Protokolant: st. sekr. sąd . Katarzyna Chudzińska

po rozpoznaniu w dniu: 19 kwietnia 2018 r. w T.

sprawy z powództwa: A. I.

przeciwko: M. H.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej M. H. na rzecz powódki A. I. kwotę 298.000,00 zł. (dwieście dziewięćdziesiąt osiem tysięcy) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 8 grudnia 2016r. do dnia zapłaty,

II. w pozostałej części oddała powództwo ,

III. zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 10.817,00 zł (dziesięć tysięcy osiemset siedemnaście) z tytułu zwrotu kosztów procesu ,

IV. nakazuje pobrać od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa – kasy Sądu Okręgowego w Toruniu kwotę 15.100,00 zł (piętnaście tysięcy sto) z tytułu kosztów sądowych .

Sygn. akt I C 252/17

UZASADNIENIE

Powódka A. I. wniosła pozew w postępowaniu upominawczym , w którym domagała się zasądzenia od pozwanej M. H. kwoty 300.000 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 8 grudnia 2016r. do dnia zapłaty.

W dniu 11 stycznia 2017r. sąd wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym (k. 47) . Pozwana złożyła sprzeciw (k. 54 – 57) .

Sąd ustalił, co następuje:

Pozwana jest siostrzenicą obecnie nieżyjącego męża powódki . W związku z jego śmiercią powódka i syn otrzymali świadczenia pieniężne .

W sierpniu 2013r. pozwana zwróciła się do powódki z prośbą o pożyczanie kwoty 70.000 zł Twierdziła ,że w prowadzonym przez nią punkcie (...), ktoś wygrał taką kwotę i musi mu ją wypłacić . Powódka pożyczyła pozwanej tę kwotę we wrześniu 2013r. Nie była sporządzona umowa pisemna , tylko powódka dokonała jej przelewu . Po miesiącu pozwana zwrócił się o pożyczanie kwoty 50.000 zł. na pokera . Nie tłumaczyła szczegółowo o co chodzi. Ponownie nie było umowy pisemnej , a tylko przelew tej kwoty. Następnie były pożyczki w kwotach po 5.000 – 6.000 zł. na wykup samochodów , które mąż pozwanej stracił grając w pokera. Kolejna pożyczka dotyczyła kwoty 30.000 zł na

splątę kolejnych długów pokerowych . Następnie powódka pożyczyła pozwanej kwotę 20.000 zł na zakup sprzętu AGD do kawiarni , którą pozwana uruchamiała . Pożyczki te były dokonywane na jesieni 2013r. i na wiosnę w 2014r. Jesienią 2014r. powódka przebywała u pozwanej w odwiedzinach . Wtedy także pożyczała jej pieniądze . Były to wypłaty dokonywane z bankomatu rzędu 2.000-3.000 zł . Ostatnia duża pożyczka dotyczyła kwoty 120.000 zł . Była ona przeznaczona na kupno najmowanego przez pozwaną lokalu , w którym prowadziła działalność gospodarczą . Na potwierdzeniu wypłaty tej kwoty z rachunku bankowego znajduje się adnotacja napisana przez powódkę : „Ja M. H. powyższą kwotę pożyczyłam od A. I. i zobowiązuję się oddać w ratach do 10 –tego każdego miesiąca w kwocie 2.000tys. zł.” Pozwana podpisała się pod tym tekstem już po wykupieniu lokalu.

dowód : zeznania świadków : R. S. k. 94 v – 95 , K. S. (1) k. 95 v , M. T. H. – częściowo k. 41 v akt I Cps 21/17 , M. T. Nam – częściowo – k. 231- 231 v , przesłuchanie powódki k. 244 v – 245 v oraz pozwanej k. 245 v – 246 decyzje k. 9 – 15 , wydruk z (...) k. 16 , historia rachunku k. 17-33, potwierdzenie wypłaty k. 34 ,

Pozwana nie dokonywała spłat pożyczek . W piśmie z dnia 23 października 2016r. powódka dokonała wypowiedzenia pożyczki w kwocie 322.000 zł i wyznaczyła termin 6 tygodni na jej zwrot. Pozwana odebrała to pismo dnia 26 października 2016r. W dniu 2 grudnia 2016r. pozwana zwróciła powódce kwotę 1.000 zł . Pozwana uiściła jeszcze dwie raty w takiej wysokości w roku 2017 .

dowód: zeznania świadka K. S. (1) k. 95 v , M. T. Nam k. 231 – 231 v , przesłuchanie powódki k. 244 v – 245 i pozwanej k. 245 v , wypowiedzenie pożyczki k. 35 , potwierdzenie odbioru k. 36 – 36 v , przelew k. 37 ,

Sąd zważył, co następuje :

Zgodnie z art. 720 § 1 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy lub rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy lub tę samą ilość rzeczy oznaczonych co do gatunku i tej samej jakości. Art. 723 k.c. stanowi ,że jeżeli termin zwrotu pożyczki nie jest oznaczony , dłużnik obowiązany jest zwrócić pożyczkę w ciągu sześciu tygodni po wypowiedzeniu przez dającego pożyczkę .

Pozwana nie kwestionowała faktu otrzymania pożyczek od powódki . Nie była sporna także wysokość dochodzonego roszczenia – 300.000 zł. Pozwana twierdziła natomiast , że termin zwrotu pożyczki jeszcze nie nadszedł, gdyż świadczenie ma charakter ratalny . Przepis art. 723 k.c. nie ma w tym przypadku zastosowania , a wypowiedzenie z dnia 23 października 2016r. nie jest skuteczne. Jeżeli nawet przyjąć odmienne stanowiska , to termin spłaty pierwszej raty upływa z dniem 10 marca 2017r. Kwota 1.000 zł została udzielona nadplanowo , w ramach odrębnej umowy . Miała być zwrócona na odrębne wezwanie powódki , co pozwana uczyniła. Powództwo jest więc przedwczesne (k. 55 – 56)..

Stanowisko pozwanej nie zasługuje na uwzględnienie . Strony nie uzgodniły bowiem terminu zwrotu pożyczki . Prawidłowe jest więc skorzystanie przez powódkę z art. 723 k.c. ,czyli dokonanie wypowiedzenia umowy pożyczki i wyznaczenie terminu 6 tygodni na jej zwrot . Brak jest jakichkolwiek dowodów ,że zwrot pożyczki w kwocie przekraczającej 120.000 zł miał nastąpić w ratach . Wręcz przeciwnie , z zeznań pozwanej (k. 245 v) oraz świadków M. T. H. (k. 41 v akt I Cps 21/17) i M. T. Nam (k. 231 v) ma wynikać ,że zwrot pożyczki miał nastąpić dopiero po osiągnięciu pełnoletności przez syna powódki , gdyż pieniądze na pożyczkę pochodziły ze świadczenia , które on otrzymał po śmierci ojca. Należy zwrócić uwagę ,że świadek M. T. N.nie była tak stanowcza w swoim zeznaniu . Twierdziła ona bowiem ,że pozwana „liczyła” ,że będzie mogła zwrócić pieniądze w tym terminie. Wskazuje to raczej na oczekiwanie pozwanej ,że będzie miała taką możliwość , niż na konkretne ustalenia między stronami. Sąd nie dał wiary tym zeznaniom świadków oraz pozwanej. W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwana powinna podać , między innymi , okoliczności faktyczne i dowody – art. 503 § 1 k.p.c. Twierdzenia te nie są poparte innymi dowodami ,a oprócz tego są spóźnione. Nie zostały bowiem podane w sprzeciwie od nakazu zapłaty. Zwrócić też należy uwagę na art. 3 k.p.c. Nakłada ona na strony, między innymi, obowiązek dawania wyjaśnień co do okoliczności faktycznych zgodnie z prawdą i bez zatajania czegokolwiek . Gdyby więc twierdzenie o terminie spłaty pożyczki z chwilą osiągnięcia

pełnoletności przez syna powódki było prawdziwe, to pozwana podałyby je już w sprzeciwie. Nie sposób też przyjąć, żeby zapomniała o tak ważnej okoliczności.

Twierdzenie o ratalnej spłacie pożyczki może być jedynie rozważane w odniesieniu do kwoty 120.000 zł. Na potwierdzeniu wypłaty tej kwoty z banku znajduje się bowiem adnotacja na ten temat. Zdaniem sądu nie wywiera ona jednak żadnego skutku. Należy traktować ją jako umowę stron co do zasad spłaty tej kwoty. Brakuje w niej jednak bardzo istotnego elementu. Nie określono bowiem od kiedy ma rozpocząć się spłata rat. Strony nie są natomiast zgodne w tej kwestii. Powódka w czasie przesłuchania w charakterze strony twierdziła, że raty miały być płatne od następnego miesiąca (k. 244 v). Sama jednak przyznała w uzasadnieniu pozwu, że strony „nie ustaliły daty początkowej, od której pożyczka miała być spłacana. Nie sposób zatem na podstawie tego dokumentu wywnioskować, czy raty stały się wymagalne” (k. 5).

Pozwana twierdziła natomiast w sprzeciwie, że cała pożyczka - 300.000 zł - miała być zwrócona w równych ratach po 2.000 zł, w terminie do 10 – tego każdego miesiąca na wezwanie powódki, po upływie 6 miesięcy od doręczenia wezwania o jej zwrot (k. 55). Twierdzenie to nie jest wiarygodne, gdyż w żaden sposób nie jest udowodnione. Powódka temu zaprzecza. Okoliczność ta nie znajduje potwierdzenia w zeznaniach świadków M. T. H. i M. T. Nam. Nawet sama pozwana popada tu w sprzeczność, gdyż w swoich zeznaniach jako strona nic takiego nie mówiła, lecz twierdziła, że pożyczka miała być zwrócona po osiągnięciu pełnoletności przez syna powódki.

Brak też jest jakichkolwiek dowodów na to, że kwota 1.000 zł miała stanowić dodatkową pożyczką spłacaną na odrębnych zasadach. Poza tym, w czasie przesłuchania w charakterze strony nawet sama pozwana nic o tym nie zeznała. W tym miejscu ponownie należy przypomnieć o treści art. 3 k.p.c.

Reasumując, powódka prawidłowo dokonała wypowiedzenia pożyczki i wyznaczyła termin 6 tygodni na jej zwrot. Skoro pozwana otrzymała to pismo dnia 26 października 2016r., to upływał on dnia 7 grudnia 2016r. Zasadne jest więc domaganie się odsetek za opóźnienie od dnia następnego, czyli 8 grudnia 2016r. Dłużnik popada bowiem w zwłokę, gdy nie spełnia świadczenia w terminie – art. 476 k.c.

Sąd zasądził kwotę 298.000 zł, a w pozostałej części oddalił powództwo. Było bowiem okolicznością niesporną, że po wypowiedzeniu umowy pozwana zwróciła w sumie kwotę 3.000 zł. Jak natomiast wynika z uzasadnienia pozwu (k. 5) powódka uwzględniała w żądaniu pozwu tylko zwrot kwoty 1.000 zł. Dochodzoną kwotę należało więc pomniejszyć o 2.000 zł.

Oprócz przytoczonych wcześniej fragmentów, sąd dał wiarę zeznaniom świadków: R. S., K. S. (1), M. T. H., M. T. N., powódce i pozwanej, a także przedłożonym dokumentom. Dowody te są spójne wzajemnie się uzupełniają i tworzą logiczną niesprzeczną całość.

Powódka uległa tylko w bardzo nieznacznym stopniu. Dlatego na podstawie art. 100 k.p.c. sąd zasądził na jej rzecz od pozwanej zwrot całości kosztów procesu. Składały się na kwoty: 10.800 zł z tytułu wynagrodzenia pełnomocnika (§ 2 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 12 października 2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie Dz.U. poz. 1800 ze zmianami) i 17,00 zł z tytułu opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Powódka była zwolniona od kosztów sądowych w całości (k. 48). Wobec przegrania sprawy przez pozwaną, na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych i art. 100 k.p.c., sąd nakazał pobrać od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa – kasy Sądu Okręgowego w Toruniu kwotę 15.100 zł z tytułu kosztów sądowych. Składały się na nią: opłata od pozwu 15.000 zł oraz opłata 100 zł od wniosku powódki o zabezpieczenie z dnia 25 października 2017r. (k. 127 -137). Jej wysokość wynika z art. 69 pkt 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.